

Drága Kecskeméti Testvéreim!

A trianoni eseményekre emlékezve Isten arra indított, hogy néhány gondolatot papírra vessek és megosszam veletek.

„És emlékezzél meg az egész útról, amelyen hordozott téged az Úr a te Istened, immár negyven esztendeig a pusztában, hogy megsanyargasson és megpróbálgjon téged.” 5 Mózes 8,2

Az egész magyar nemzet viharos időket élt meg az elmúlt 100 évben. Sem az anyaországban, sem az elszakított területeken nem volt könnyű hívő emberként, magyarnak megmaradni.

Itt Kárpátalján az igazi nagy megpróbáltatás a magyarokat akkor érte, amikor a kommunista diktatúra, úgy akarta elhallgattatni Isten igéjét és az istenfélő lelkipásztorokat, hogy azokat lágerekbe hurcolták el, magyarságuk és hitük miatt. Beregszászban, a püspöki hivatal udvarában, van egy emlékmű, amelyen fel vannak tüntetve, a lelkipásztorok nevei, akiket elhurcoltak, de minden magyar lakta településen is műalkotás őrzi az elhurcolt férfiak és édesapák emlékét. Három napos munkáról volt szó, de lett belőle hét-nyolc vagy akár tíz év is, azonban voltak sokan, akik soha többet nem láthatták feleségeiket, gyermekeiket. Abban az időben Kárpátalján magyarnak lenni azt jelentette, hogy az adott ország nem kívánt polgárai, sőt egyenesen az ellenségei vagyunk. Sokszor éreztük hontalannak magunkat. Szerettük volna legalább a magyar himnuszt elénekelni, de azt is csak egy évben egyszer Szilveszterkor, a harangláb alatt mertük megtenni. Valóban mérhetetlen próbákon mentünk keresztül itt Kárpátalján, de Mózesrel együtt valljuk, hogy az Úr nem hagyott bennünket magunkra, megtartott, megőrzött.

A 23. Zsoltárban olvassuk a 4. versben *„Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy, a Te vessződ és botod, azok vigasztalnak engem.”* Jelen volt Isten a legnehezebb időkben, a legnagyobb próbákban is az ő népével, ugyanúgy velünk is. Olyan szépen tesz bizonyosságot erről a Lábnyomok című vers:

*„...S most visszanézve, a legnehezebb
úton, legkínosabb napokon át
mégsem látom szent lábad nyomát!
Csak egy pár láb nyoma látszik*

ott az ösvényen.

Elhagytál a legnagyobb írásban?”

Az Úr kézen fogott, s szemembe nézett:

„Gyermekem, sose hagytalak el téged!

Azokon a nehéz napokon át

azért láttad csak egy pár láb nyomát,

mert a legsúlyosabb próbák alatt

téged vállamon hordoztalak!”

A nehéz idők után Isten elhozta a felüdülés idejét, jött a rendszerváltás. A Generális Konvent Zsinata 2009 májusában kimondta, hogy Kárpát-medence reformátussága összetartozik. A határok ellenére az Isten határtalan szeretete összekapcsol bennünket. Testvérgyülekezetek jöttek létre.

Nem sokkal később 2011 áprilisában Magyarország mostani kormánya az Alaptörvényében megfogalmazta: *„Magyarország egy egységes magyar nemzet összetartozását szem előtt tartva felelősséget visel, a határain kívül élő magyarok sorsáért, elősegíti közösségeik fennmaradását és fejlődését. Támogatja magyarságuk megőrzésére irányuló törekvéseiket, egyéni és közösségi jogaik érvényesítését, közösségi önkormányzataik létrehozását, a szülőföldön való boldogulásukat, valamint előmozdítja együttműködésüket egymással és Magyarországgal.”*

A Határtalanul programnak köszönhetően, diákjaink utazhatnak Magyarországra és az anyaországi iskolák tanulói pedig hozzánk látogathatnak a régi nagy Magyarország területeinek megismerése érdekében.

Hálás vagyok Istennek a kecskeméti testvérekért, akiknek szeretetét és segítségét már a 90-es évek közepétől, oly sokszor megtapasztalhattuk. Jöttek az árvizek, de Isten különös szeretetével karolt át bennünket. Ti voltatok Istennek meghosszabbított karjai, akiken keresztül jött a felbecsülhetetlen lelki és anyagi segítség. Kevés lenne ez az oldal leírni azt a sok közös programot, Szeretet-heteket, szolgálatokat, amelyeken keresztül átéltük, megtapasztaltuk az összetartozást. Köszönjük, hogy vagytok nekünk.

Sajnos, most egy szomorú eseményre emlékezünk. A Trianoni békeszerződés alapján immár 100 éve határok választanak el minket egymástól. Ennek ellenére bátran merem mondani, hogy bár más ország állampolgáraiként mégis egy szívvel és egy lélekkel, magyarul tudjuk Istent dicsőíteni, hozzá imádkozni és benne tudunk igazán egyek lenni. Hiszem és vallom, hogy Krisztus a jövő, együtt követjük őt. Ez a mi összetartozásunk legfőbb alapja.

Testvéri szeretettel köszöntelek mindnyájatokat, Isten áldásával,

a Tivadarfalvai Református Gyülekezet nevében:

Seres János lelkipásztor